14/02/2025

Καρδιοπροσκύνηση και σταυροπροσκύνηση

/ Γνώμες

Πίσω από λουλούδια και κόκκινες καρτούλες, πίσω από αφιερώσεις και ρομαντικά δείπνα, πίσω από δώρα και επετείους, πίσω από τούρτες και πίτσες σε σχήμα καρδιάς, ο βαθύς πόθος να βρεθεί κάτι, κάποιος που θα σε βγάλει από τον ατομισμό σου και θα σου δώσει λόγο και αιτία ν΄ αφήσεις σε δεύτερη μοίρα τις ανάγκες σου, το πρόγραμμά σου, το φαγητό σου, το κέρδος σου και να βάλεις πρώτο ένα συναίσθημα ανατροπής και εξόδου για χάρη κάποιου άλλου.

- Γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Και πίσω από το πόθο αυτό, ένας άλλος, ακόμη βαθύτερος, που τρυπάει όλα τα επίπεδα της ύπαρξης σου και σημαδεύει απευθείας εκεί, στο κέντρο της καρδιάς σου: Αυτό το τίναγμα της εξόδου προς τον άλλον να ζήσει για πάντα, να μην το μιάνει η φθορά, η προσωρινότητα, η ιδιοτέλεια, η χρήση, ο μαρασμός, η νέα απογοήτευση, η νέα δίψα. Ο πόθος να βρεθεί μια αγάπη που θα σταθεί αντρίκια απέναντι στον θάνατο, θα τον κοιτάξει στα μάτια και θα του πάρει λάφυρο εκείνο

το «για πάντα».

Το ελπίζεις, μα δεν το πολυπιστεύεις. Πείστηκες πως στη ζωή όλα κάνουν τον κύκλο τους κι έχεις καταδικάσει εξαρχής ακόμη και τα πιο ελπιδοφόρα και αγνά ξεκινήματα. Έχεις μια κρυφή ελπίδα πως η έλξη των σωμάτων θα ισορροπήσει την φθορά και την κόπωση, αλλά και πάλι ξέρεις πως ποτέ μέχρι τώρα δεν τα κατάφεραν να ξεδιψάσουν από μόνα τους τη δίψα τού Σκαρίμπα για ουρανό. Τι να σου κάνουν κι αυτά; Κομμάτια μιας ύλης είναι, που περίμενε κάποτε από τον άνθρωπο να την κάνει οδό και γέφυρα για την κρυμμένη πνοή του Θεού μέσα στα πράγματα. Κι εκείνος, ο πρώτος Αδάμ, εξαπατημένος από ένα ερπετό και στερημένος από τη θεια τροφοδοσία, άρχισε να έρπει, παραδομένος στο μόνο που του είχε απομείνει: Στους νόμους μιας φύσης που ανέλαβε τα ηνία σ΄ ένα ταξίδι εντροπίας, που τα θέλει όλα ακίνητα και πεθαμένα.

Σού είπαν για την πρώτη και συναρπαστική ορμή της ένωσης ψυχών και σωμάτων. Δεν σου είπαν όμως πως η ορμή αυτή μοιάζει μ΄ εκείνη τη δεξαμενή των καυσίμων που αναφλέγεται για να λευτερώσει τον πύραυλο από τη βαρύτητα. Και δεν σου είπαν ακόμη πως κάποτε τα καύσιμα τελειώνουν και οι δεξαμενές, άδειες και άχρηστες, αποσπώνται και περιφέρονται σε τροχιά σαν κουφάρια που κάποτε πυρακτώθηκαν και τώρα παγώνουν. Ούτε σου είπαν πως, όταν ο πύραυλος μπει σε τροχιά, για να συνεχίσει να λειτουργεί, ανοίγει κάτοπτρα που στρέφονται προς το φως του ήλιου. Αν δεν το κάνει, η περιφορά θα συνεχίζεται, θα μοιάζει όμως μ΄ εκείνες τις ανθρώπινες σχέσεις που απλώς υφίστανται, σχέσεις άδειες, παράλληλες και σβηστές. Σχέσεις που περιμένουν απλώς ένα τέλος της περιφοράς, που, όσο αργεί, τόσο αυξάνει το μαρτύριο.

Ένας άλλος ήλιος όμως περιμένει τα δικά σου ανοιχτά κάτοπτρα για να ζεσταθείς και να καταλάβεις πως η ενέργεια που ζητάς δεν έχει το σχήμα της κόκκινης καρδιάς που ντύνει αυτή την περιβόητη μέρα της ...καρδιοπροσκύνησης. Η ενέργεια που ζητάς έχει το σχήμα ενός σταυρού που ξέρει να ανοίγει, όχι τις κατακόκκινες καρδιές των συσκευασιών, αλλά τις κανονικές καρδιές, για να χωρέσει μέσα τους η θυσία. Γιατί χωρίς θυσία, σχέση δε στεριώνει. Είμαστε άτυχοι, γιατί δε μας βοήθησαν να καταλάβουμε, πως η αληθινή μέρα γιορτής της κάθε αγάπης είναι η μέρα της Σταυροπροσκύνησης.

Είμαστε ακόμη άτυχοι, κι εσύ κι εγώ, γιατί, όσοι μάθανε το μυστικό πως όσο δίνεις, τρέφεσαι, δεν γιορτάζουν μια συγκεκριμένη μέρα για να σε καλέσουν να δεις τη χαρά τους. Γιορτάζουν κάθε μέρα και ζουν, απλά ζουν, σα να μην υπάρχει τέλος. Όπως η δική μας, έτσι κι εκείνων η ζωή μοιάζει ν΄ ακολουθεί τη γενική κατηφόρα προς το μνήμα. Εκείνοι όμως δραπετεύουν. Γιατί; Γιατί όταν ανοίγουν τα χέρια ν΄ αγκαλιάσουν, δεν είναι για ν΄ αρπάξουν και να καταναλώσουν, αλλά

για να μιμηθούν τη σταυρική αγκαλιά ενός Εσταυρωμένου, που απαρνήθηκε τα κεκτημένα Του για ν΄ αναστήσει τα κορμιά και τις αγάπες μας.

Αυτός που πρώτος περπάτησε αυτό το δρόμο της σταυρωμένης αγκαλιάς, άφησε άδειο ένα μνήμα. Κι όσοι Τον ακολουθούν, θα νιώσουν πως ακόμη και το χάδι πάνω σ΄ ένα ρυτιδιασμένο πρόσωπο μιας αγάπης που ευλογήθηκε πριν 30 και 40 και 50 χρόνια, κρατάει για πάντα την πρώτη ορμή προς μια ζωή από εδώ ως την αιωνιότητα._

Πηγή: pemptousia.gr